

GRALSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 3

April 1971

Årgång 2

INNEHÅLL:

Under stjärnornas band
8 punkter att beakta. Punkt nr 3
Rymdens dimension - talet 1
Reformatorn Marcion
Gralssvåktarrörelsen
Flygande Tefat; Sandor Markus
Ur våra Mästares liv och lära,
berättad av Gulli Bergvall

Tidskrift i Stencilform från
GRALSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej nämnes, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr. 12:-- Beställning hos Gralssvåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Duvvägen 8, 16150 Bromma, postgironummer 402732-2. Enstaka ex. av tidningen kan även erhållas.

UNDER STJÄRNORNAS BAND

Intresset för stjärntydning och ställandet av horoskop har florerat i den civiliserade världen genom alla historiens tider. Från kungahuset ner till den enkla medborgaren knöts förutsägelserna från dem som tydde stjärnornas språk samman med och infördes i det dagliga levnadsmönstret. Förkunnelserna jämfördes med det upplevda och samstämdhet söktes med tidigare skedens erfarenheter.

Tendensen till ett upplivande av denna ofrihet har nu under lång tid visat sig. Veckotidningarnas spalter öppnas för allmänheten med jämnerliga serier av förkunnelser angående verkan för den enskilde av stjärnornas inbördes positioner. Detta är att lättsinnigt ockra på den mänskliga dumheten. Tidningens upplaga ökar och mammons trälar får sitt. Den som kan tänka sunt bör beivra hanteringen.

Det har funnits en tid, då gammal, vetenskaplig visdom av hög kvalitet låg till grund för denna verksamhet. Vi finner den om vi går tillbaka till epoken före Kristi tid i Egyptens land. Astrologi var vetenskapens namn, och den ses med förakt av våra astronomer, huvudsakligen därför att de gamles kunskapsnivå aldrig grundligt utforskats av dem. Förmågan gick förlorad med människans nedstigande i andligt mörker, och verksamheten har sedan dess urartat. Vi har numera att varna alla och avråda från ett spirande intresse av detta slag.

Det finns ett annat vägande skäl för att detta arbetsfält bör överges. Stjärnorna i Zodiaken, som varit föremål för gångna tiders studier, är inte längre våra herrar. Vi har lämnat lägsta planet med dess vibrationsfrekvens, på vår nuvarande nivå har deras ställning och inbördes förhållande ingenting med vårt liv att göra. Den omsorgen har överförs till högre makter, och vi kan lugnt handskas med våra resurser utan att bekymra oss om vad stjärnorna säger om saken.

Det är på den mänskliga viljan allt beror. Den svage räds för alla obekanta ting, den starke vet att de är honom underlägsna.

Vi skall vara starka människor.

8 PUNKTER ATT BEAKTA. PUNKT N:O 3

Vi står inför en ny form av svårigheter, tyngande på grund av dess karaktär av tvångsmässig nödvändighet. Människan av idag måste välja sida så som aldrig förr. De flesta har inte så lätt för att fatta beslut, de tvekar, argumenterar och väljer mellan det fördelaktiga och det mindre lönande. Men beslutsamhet är en nödvändig förutsättning för att hon idag skall lyckas.

Under hitlertiden gällde det också att välja sida, men på ett annat sätt, där ställdes ett tvångsmässigt krav att acceptera. Så har vi också idag att svara på frågan om vi accepterar eller ej, men här gäller det mera val av väg, som kan leda fram till en förändring av vårt liv, en bana att välja, som leder mot sanningen. Och det vi har att besluta oss för är, om vi skall vara för eller emot de nya riktningar i tiden, som heter ockult tänkande. Skall vi våga anta att en positiv inställning till frågan leder oss mot ett bättre liv.

Skall människan säga ja eller nej till allt tal om de nya tingens ordning, som är i färd med att erövra världen? Läran om vårt livs inställning till det kosmiska skeendet, och om våra möjligheter att nå upp till kunskap om dessa ting.

I denna fråga kan vi iaktta tre olika ställningstaganden, som vi har att behandla: fullständigt avböjande, nyfiken tveksamhet samt ett hela hjärtats införståendé med det nya som kommer oss till mötes.

De nyfikna är svåra att handskas med, därför att de ger sken av att vara uppriktiga sökare. Hos dem kommer längtan att få veta i första rummet, strävan att nå ett högt mål kommer i andra hand. De är svåra därför att de ställer krav på samarbete utan att vara villiga bringa ett offer. Förr eller senare avviker dessa från gruppen eller blir uteslutna, detta senare under förutsättning att gruppen är av god kvalitet. Många institutioner är angelägna om stort deltagarantal, de blundar merendels för medlemmarnas svagheter. Ett sådant förhållande är till förfång för båda parter; ingen har glädje av halvhjärtade insatser.

Om en förening går in för hög kvalitet får ofta uteslutningar företas, och om bitterhet uppstår till följd därav, får detta dränkas i det klara medvetandet att vederbörande inte passat in i sammanhanget. Om den uteslutne ruvar på hämnd och sprider osanna uppgifter om företaget ifråga, vållar detta till att börja med skada för gruppen, i det kritiken från den icke initierade slår hårt och beskyllning för självförhävelse drabbar medlemmarna. Men snart nog inträder ett motsatsförhållande, det uppdagas att värdet hos en ideellt arbetande grupp är att söka i kvalitén hos den enskilde medlemmen. En förening, av vad slag det vara må, är lika svag som den svagaste ledamoten är. En aldrig så stark till gruppen ansluten kan inte rubba på detta balansförhållande, hur villigt han än offrar sig för allas bästa.

Detta är ting att betänka för den som som arbetar med gruppverksamhet. Eller själv är medlem i en sådan sammanslutning. Var därför inte avvisande mot en rättvis kritik. Tänk inte först på det egna jagets värde, var inte fallen för ömtålig sårbarhet, ty du skadar dig själv därmed och din vinst blir ringa. Tänk väl över vad du vinner på att noga väga det sanna värdet av fortsatta studier i den grupp, som kanske har allt att ge av kunskap i en atomålder, då världens vara står på spel. Gå in för ett ödmjukt ställningstagande och låt den första tidens osäkerhet inför det ovanliga som bjudes ersättas med ett intresse, som kommer att stegras med varje nyvunnen erfarenhet. Väg tingen på förnuftets känsliga våg.

Även den från början tveksamme kommer att finna att han vinner på att vända vankelmodet mot ett villigt underställande under lagen om Kärlek-Vishet.

Den esoteriska kunskapen är värd en ansträngning. Men i likhet med allt i världen vinnes den inte utan möda. Tankearbete krävs, intuitionen skall väckas och kärleken till Sanningen skall växa sig stark. Han kommer snart att känna sig glad - när han blott funnit vägen - över att höra till dem som accepterat det nya i tiden, inte ställt sig avvisande, ogillat de manande rösterna som varnat och påpekat faran i att ägna sig åt det ockulta.

Faran ligger i ett lättsinnigt sysslande med höga ting, den avvärjes genom att ledaren uppmärksamt följer varje steg i elevens utveckling.

RYMDENS DIMENSION - TALET 1

När vi bedömer den omgivande världen med dess färger och rörelser enligt vår inställning till tingen, tar vi emot det oss mötande antingen som jordbundna väsen eller ser vi allt som ett återsken från det gudomliga. Vår andliga status avgör hur omvärlden uppskattas. Vår tid är krass och de andliga upplevelserna sällsynta. Vi har för brått, kräver för mycket av det timliga. Tystnaden är något som många hyser fruktan för; i hur många hem står inte TV och radio på för fullt endast för att häva den plågsamma stillheten, som uppfattas likt ett hot.

Vi kan i det abstrakta finna motsvarigheten till vår jäktade tids sätt att med materiella medel söka lindring i enformigheten, där kan vi lättare få förklaring på den bristande balansen i det mänskliga sinnet. Vårt nu-tids-flöde med dagarnas enformiga flykt från ena söndagen till nästa i ordningen återspeglar sig i de löpande talens långa räcka. Om vi räknar upp serie efter serie i ordningsföljd, kan vi jämföra detta med våra upplevelsers uppradande från dag till dag. Samma entoniga rytm som i talens löpande serie ser vi i tidsförloppet när dag lägges till dag.

När vi tröttnat på dagarnas enformighet söker vi oss ut i naturen eller till nöjeslokalerna. När dessa möjligheter utnyttjats och människan trots alla ansträngningar inte finner sig tillfreds med tillvaron, inser hon kanske det meningslösa i att jäkta från det ena till det andra, och så slår hon sig istället ned i sin fåtölj sökande stillheten i en timmes meditation.

Vad sker under den timmen? Om hon är tränad i denna sysselsättning befrias hon från vardagen med dess ljud och färgspel och möter högre världars rogivande tillvaro. Hon kommer in i ett tingens VARA, där alla ljud är klanger i rytmiska svängningar och alla färger tonar fram i etervärldens mångfaldiga schatteringar. Hon har kommit bort från sig själv och mött friheten och njuter glädjen i att vara till utan alla hämmande band, att leva och andas i en värld som vibrerar i skönhet och harmoni.

Samma ting äger rum i de långa siffertalens räcka, när vi stannar upp vid ett tal - frivilligt valt - binder det i tanken och låter det öppna sitt inre väsen för oss. Vad vi ser är talets oändliga möjligheter, talet 1 i dess många gestalter. Vi ser förbi det ändliga talet vi valt, ser en ny räcka av tal bestående av lika många oändliga serier som siffran anger, dock helt annorlunda än de monotont uppräknade.

Det är friheten vi möter inför detta siffertals oändliga aspekt, en ny sorts frihet, därför att den är evig och oändlig, oberoende

av varje band. Det är alla tal i ett enda tal vi ser, så som vi under meditationen ser alla världars tillvaroform i den värld vi lever i. Talens oändliga räckvidd i detta enda tal, som är talet 1, är de oändliga talen i abstrakt bemärkelse.

De tal vi handskas med vid varje räkneövning är de ändliga, de bundna talen, så som allt vi upplever i det dagliga är ändliga ting, men det vi möter vid studiet av talet 1 i dess framträdande i mångfalden, är den eviga, oändliga motsvarigheten. Så som egenskapernas värld är den abstrakta världen, så ger oss talet 1 inblick i denna egenskapernas värld, när vi öppnar oss för talets andliga väsen.

Varför tas denna jämförelse upp till behandling? Jo, det är meningen att visa att så som varje jordiskt ting äger högre tillvaroformer hörande till egenskapernas värld och levande i oberoende frihet, så skall vi också om siffertalen säga samma sak, att de är jordiska ting med fysisk gestaltning - de tal vi manipulerar med - försedda med högre kroppar - alla tal i frihet - tillhörande egenskapernas värld och levande i samma obundna frihet som fysiska ting på jorden lever i deras högre tillstånd.

Jordiska ting är så mångfacetterade att man förvillas vid deras överflyttning till egenskapernas värld, men siffertalen, som är dessa jordiska ting, är enhetliga, likvärdiga, lätta att studera. Om vi förstår den ena företeelsen genom dess enkelhet, är vägen fördelaktig att gå för att förstå den andra, när båda är samma ting.

Genom detta förfaringssätt förstår vi lättare hur alla ting finns i alla ting, och detta är en nyttig kunskap att äga för den som vill komma vidare mot målet: att nå VISHETEN.

REFORMATORN MARCION

Vi har i vår undervisning hävdade att judarnas gud, Jahve, är en stamgud av lägre kvalitet, tilldelad Abraham att bistå honom och senare upphöjd av honom till gudomlig värdighet för kommande släkten. Det var under ett tidsskede då andliga väsen vandrade bland folken i synlig måtto för att leda dem rätt, så som asagudarna sågs av alla under en tid, då ännu inte den tyngsta materien bundit människan i det timligas band. Abraham såg honom och tog upp honom, och Jahve lovade att hans säd skulle bli talrik som gräset på marken, blott han ville göra honom till sin och de efterkommandes gud.

Jahve var en maktens eftersträvar. Abraham gav honom löftet, och sedan dess har Jahve älskat detta folk med samma intensiva kärlek som han hatat deras fiender. Talrika ställen i Gamla Testamentet bär vittne om detta hat. Vi läser så exempelvis: "Den som älskar dig, honom älskar jag, den dig hatar, honom förbannar jag".

Denne Jahve har kyrkan tagit upp och gjort till kristenhetens Gud. Hur groteskt det än låter tycks ingen av kyrkans män ha läst den texten, ty om så skett, måste väl någon ha reagerat. Det har aldrig varit Kristi mening att Jahve är världens Gud. Han talade om Fadern. Med det namnet har Jahve aldrig benämnts, han kallades herren eller konungen.

Denna felaktiga handling är kyrkans största skuld till kristenheten. Apostlarna var utgångspunkten för detta missgrepp. Lärjungarna har aldrig förstått vad Kristus ville lära dem i denna fråga. Det var en farlig lära i Juda land vid den tiden, och Han måste undvika att komma i delo med Stora Rådet, innan Hans tid var kommen och Hans verk fullbordat.

Men Paulus visste vad hans Mästare menat. Så var också Paulus i ständig strid med Petrus och de övriga. Hans brev vittnar därom.

Många av första tidens kristna förstod sammanhanget och insåg vart det skulle leda om kristna kyrkan fortsatte med sina falska lärosatser. En av dem var Marcion* från Mindre Asien. Han levde mellan första och andra århundradet. Med sin lära samlade han mycket folk, hans församling uppgick till många tusen med uppgift att bryta staven över kyrkans metoder. Han gjorde allt i hans makt stod att skapa nya förutsättningar för ett sundare tänkande och leda folken in på rätta tankelinjer.

Men allt var förgäves. Lucifers makt var större än någonsin. Marcion förlorade.

Här återges en skildring av Marcions liv och verksamhet i översättning av GULLI BERGVALL.

MARCION

Ur "GESCHICHTE DER ALTEN KIRCHE" av HANS LIETZMANN

VERLAG WALTER DE GRUYTER & CO., BERLIN (1953)

"Marcion härstammade från det pontiska Sinope, det nuvarande Sinop vid Svarta Havet, där hans far var biskop. Han kom till Rom och skilde sig från kyrkan i juli år 144 och grundade en egen församling, som med förvånansvärd snabbhet utbredde sig "över hela mänskligheten", som Justin knappt tio år senare intygar. Marcion har skrivit ett verk, "Antiteser", i vilket han sammanfattar sin lära. Detta finns inte bevarat, vilket är förståeligt, eftersom det gäller en för kyrkan så farlig skrift. Vi måste därför sluta oss till dess innehåll med hjälp av motståndarnas uppgifter, isynnerhet Tertullianus verk mot Marcion. Ordagranna citat finner vi ganska sällan, och vi kan därför inte göra oss någon bild av denne ovanlige mans språkliga egenart, men uppgifterna om hans lära är så rikliga och så överensstämmande på de väsentliga punkterna, att vi med säkerhet kan rekonstruera den på ett sammanhängande sätt.

Frågan om hans förhållande till den syriske gnostikern Kerdon kan vi inte klart besvara. - Så mycket är emellertid säkert att inflytandet från syrien - om han över huvud taget är historisk - bara kan vara av sekundär betydelse, för Marcions lära är helt ett uttryck för en enhetlig religiös erfarenhet, som har sin rot i personligheten.

Grundläggande har för det första varit, att han avböjt all allegori. Därmed träffar han hela den dittillsvarande teologien och dess erövring av Gamla Testamentet. Han grep djärvt tvärs igenom exegeternas lärda dimmor och läste med nyktert sinne den enkla och ofta alltför tydliga ordalydelsen i boken: och vad han då fann, det stötte bort honom i högsta grad. Det är möjligt att han av naturen var avogt stämd mot all "lysande" lärdom - han ville inte heller veta av filosofin - och det är också möjligt att han blivit berörd av antisemitiska strömningar. Möjligt är vidare, att evangeliet har skärpt hans sinne: i varje fall insåg han med ohygglig klarhet motsatsen mellan anden i den urjudiska boken och Kristi ande. Profeternas sedliga höghet, psalmernas fromhet såg han inte: men alla den gammaltestamentliga gudens mänskliga drag trädde emot honom i sin fulla styrka. Han såg den Gud som skapar en värld av beklagligaste brist på fullkomning, som skapar människor och driver dem in i syndafallet, som så ofta ångrat vad han har gjort och som har överseende med dem han tycker om ifråga om sådana svåra synder, som han grymt bestraffar hos andra.

*c uttalas som k. Namnet stavas med "k" i många skrifter.

Och i den bibliska kunskapen blandar han (Marcion) sin egen livserfarenhet: varför har Gud gjort ormar, skorpioner, krokodiler och all möjlig ohyra? Och varför måste avlelse och födande ske på ett så smutsigt och motbjudande sätt? Här kommer en naturlig och rent av patologisk nedvärdering av världen, som inte har vuxit på kristen grund och måste anses som Marcions mänskliga arv. Och med detta av pessimism fördyrade öga ser han på Gamla Testamentet och känner i den heliga bokens Gud igen samme Gud, som livet dagligen predikar om, en ofullkomlighetens, grymhetens och fulhetens Gud. Så tar han detta som bevis för att Gamla Testamentet har rätt, när det förkunnar att dess Gud har skapat världen. Det är sant - de är båda värda varandra, denne Gud och denna värld. Men denne Gud är ingalunda alltigenom dålig. Han är ingen ond princip utan han är helt enkelt mindervärdig. Hans prestationsförmåga står inte i något förhållande till hans planerande och hans vilja. Han strävar högt med otillräckliga medel och anställer därigenom den ena olyckan efter den andra. Så har han i sin "lag" visat människorna grundvalen för all moral, och såtillvida bör "lagen" faktiskt erkännas som "helig, rättvis och god". Men han vill tvinga till lydnad för sina bud genom ett system av straff grundande sig på vedergällningstanken: öga för öga, tand för tand, blod för blod. Detta är hans grundsats, som gör honom till den obarmhärtige domaren som vedergäller fädernas missgärningar på barnen ända in i fjärde led. Hans ideal är "rättfärdighet", och därför kan han kallas den rättfärdige guden, och hans utvalda folk, judarna, har erkänt denna rättfärdighet och strävar därefter, men det är en rättfärdighet som injagar skräck med sin våldsamma grymhet.

Detta är den ena tråden i Marcions tankebana. Den andra utgår från den kristna insikten, att just denna judisk-gammaltestamentliga rättfärdighet på det skarpaste avböjts av Kristus och ersatts av något bättre. Mot den gammaltestamentliga vedergällningstanken ställer han det nya budet om fördragsamhet och förlåtelse, och istället för den judiska Gudens blodiga grymhet finner vi hos Kristus mildhet och barmhärtighet. Bergspredikans ord upphäver lagen. Utarbetandet av denna motsats mellan det Gamla Testamentet och det evangeliska budskapet är kärnan i Marcions bevisföring och stöds av mästaren liksom av lärjungarna genom att nya antiteser oupphörligen ställs upp. Ty på denna insikt vilar den avgörande slutsatsen. Om den stämmer - och det kan enligt Marcion inte betvivlas - så har Kristus absolut ingenting att göra med världsskaparen, hans bok, hans folk och hans religion, utan Kristus förkunnar en annan, dittills främmande och obekant Gud, kärlekens och barmhärtighetens Gud, som måste förstås som den högt över allting stående, egentlige och sanne Guden. Då finns det alltså två gudar, en lägre och en högre, en "rättfärdig" och en god, en som förkunnades genom Moses och profeterna och en obekant, främmande som har uppenbarat sig genom Kristus och som har löst oss från den andres makt och lag och höjt oss till en ny livssfär. Det är en järnhård rätlinjighet i det tänkande, som fört Marcion till hans tvågudslära. - "

(forts.nästa nr)

Vår moderna syn på tingen skiljer sig väsentligt från Marcions, idet vi numera inte ser något smutsigt i det som har att göra med vår tillblivelse. Där tränger det gamma judiska synsättet in, allt måste ses ur den tidsepok, i vilken händelserna utspann sig. Så skiljer sig också märkbart hans syn på världen som en oskön värld fylld av ormar och skadedjur från nutida uppfattning om vår planet som den skönaste bland världar med en grönska som överträffar allt. Han ser endast medaljens framsida, väl beroende på tanken att den ofullkomlige Jahve har skapat alla ting. Men däri ser han fel. Vår värld är framställd i Kärlek-Vishet

av en högsta Skaparkraft, som Israels folk inte känner. De har valt denne Jahve och utnämnt honom till sin gud med allt vad det medfört för detta folk och för kristenheten, som genom kyrkan tagit upp honom utan att efterforska hans ursprung helt förglömmade den Fader för alla folk, som Kristus talar om, Han som skapat världarna, gått ner i sin skapelse och blivit ett med sitt verk.

Men vi skall inte stanna vid de misstag Marcion begått, utan se det storslagna i att han vågade framträda, och vi skall värdesätta den öppna blick med vilken han såg på denne Jahve och bedömde hans låga karaktär. Allt låter oss förstå att människorna tidigt såg sanningen om judarnas förblindelse, när de hävdade att de var ett framför andra utvalt folk.

I nästa nummer fortsätter bedömningen av denne säregne man och hans verk.

GRÄNSVÄKTARRÖRELSEN

Syftet med undervisningen i vårt samfund är bland mycket annat att söka vinna vår medmänniska för ett renare tänkande, som kan hjälpa henne att nå förbindelse med högre världars andeväsen - att lära känna Gud.

Visst har vi hört sägas att vi är skapade till Guds avbild och visst säger Paulus att vi alla är gudar, men ovissa om dessa ords innebörd har vi endast flyktigt stannat vid dem såsom alltför orimliga att sätta tro till. Nya vägar att studera dessa frågor har öppnats för var och en som hyser en allvarlig önskan att komma sanningen på spåret.

Det förhåller sig ju så att det man aldrig bibringats färdighet i, det förefaller omöjligt att lära sig behärska, men börjar man tränga in i ämnet visar det sig ofta mindre svårt än man trott.

Hur skall vi då uppfatta frågan om vårt livs samband med en universell Gudom? - Vi må börja med att söka oss bort från materiens tvång och konstatera att vårt fysiska väsen inte är vårt verkliga Jag. Så enkelt sammansatta är vi inte. Våra sinnesorgan är en del av vår fysik, dock kan aldrig deras funktion värderas som kroppslig. Där tillkommer en faktor av högre art, en kropp av subtilare natur. Den hör till själens liv.

Om vi analyserar det som sker med oss när vi förnimmer en varm känsla eller tänker en klar tanke, och kommer fram till att det må inrangeras i själens verksamhet, må vi fråga oss vem som sänder oss impulserna till dessa känslor och tankar. De produceras inte alltid inom oss, de kommer ibland till oss i färdigt skick, och de krafter som ger upphov till dem må vi betrakta som väsen stående högt över oss. Dessa känslor och tankar - överförda till oss och reproducerade i våra hjärnor - bildar en förbindelselänk mellan dessa väsen och oss. Vi känner det som om vårt liv stode i kontakt med deras liv.

För att uppehålla en sådan förbindelse måste vi öka våra vibrationer, vilket sker genom en viljeakt. När relationen är knuten överföres de egenskaper vi i vår föreställning tilldelat dessa väsen att omfatta oss själva, och bandet mellan oss knytes fastare.

Vi längtar efter att känna det säkra stödet från dem som äger större visdom än vi, men vi förstår samtidigt att det måste finnas något inom oss som svarar mot deras egenskaper, ty i annat fall skulle

förbindelse med dem inte kunna slutas. Instinktivt ger vi dessa väsen, som vi känner vara oss så överlägsna, namn av högsta klass, vi jämför dem med Gud, eftersom deras visdom ger intryck av att vara av gudomlig art. Om vi överlämnar bestämmanderätten över vårt lägre jag till dessa oss omgivande andemakter, får vårt högre Jag större makt över vårt tänkande. När detta vårt högre Jag frigjorts och vi vunnit nya krafter, ställda till vårt förfogande, vidgas vår andliga blick och banden stärks. Med hjälp av inspirationen kan vi söka den kraft, som är upphov till deras kunskap.

Att vara medveten om denna förbindelse för fram till nya åligganden. Den uppgift som anförtrotts åt oss är att förvandla den tunga materien till ande. Med varje renad tanke som utgår från vår hjärna utför vi denna handling, för varje gärning verkställd i kärlek övergår en del av materien till ande. Allt har värde av oanat mått.

Vägen är så anträdd. Många är ännu inte de som vandrar den, men skaran skall växa. Uppgifter finns för alla, och vid vägens slut når vi målet, förening med den Gud, varav vi alla utgör en del, det är den gnista som tände lusten till sökandet. Det är vårt ursprung vi sökt, ty vi har alla utgått från Honom. I den förening vi då får uppleva ligger hemligheten i att vara ett med Gud, vilket inte innebär ett utplånande av vårt eget väsen utan att som individ uppgå i och känna enheten med Allt. Därtill är vi kallade. Vår gudomsgnista skall visa vägen, den skall leda oss rätt.

----- FLYGANDE TEFAT

av SANDOR MARKUS

(Forts.)

Rymdmänniskorna företar ibland observationer av förhållandena på jorden, och då använder de sina skepp och vissa instrument.

Observationerna är vanligen av två slag: fysiska eller psykiska. Vi skall först undersöka båda slagen av verksamhet och senare berätta något om vad dessa har avslöjat för dem. Först skall vi studera den psykiska typen av observationer. Den utföres vanligtvis under en ganska kort tid, ungefär några veckor (om man nu skall tala om tid) och den kan gälla personer inom ett visst område eller speciellt utvalda personer. Spaningsskepp av olika typer sänds ut från moderskepp.

Under sådana spaningsperioder rapporteras massor av iakttagelser av "runda skivor" i luften. Detta beror på att folk ofta tror att spaningsskepp är detsamma som de mera vanliga diskusliknande farkosterna. De instrument som kommer till användning vid dessa tillfällen torde ha ett visst intresse i sammanhanget. Viktigast är registreringsskivorna, vilka varierar i storlek från 30 cm till omkring 3 meter eller kanske ännu mer. Vilken skiva som är lämplig från fall till fall beror av flera faktorer, bl.a. på syftet med och omfattningen av observationen ifråga.

Dessa skivor, som också användes för fysisk sondering, kan registrera intryck och överföra dem till moderskeppet, där vibrationsfrekvensen (resonansen) hos enskilda eller hos en hel grupp av personer "protokollföres".

Spaningsskeppen har ibland också instrument ombord, vilka användes för direkt registrering av tankevibrationer, som registreras på rymdintelligensernas instrument till färgskalor.

Det är känt att rymdintelligenserna tidvis, inom en viss grupp eller ett visst geografiskt område, har givit människor med slumrande möjligheter till starka telepatiska anlag impulser att sluta upp

med vadhelst de håller på med för att istället titta upp i luften på deras skepp. Härvid registreras såväl den psykiska som fysiska reaktionen hos undersökningsobjektet. På detta sätt finner de en person här och en där, som är redo att hjälpa dem, om så skulle erfordras.

De upptäcker också sådana människor som skulle reagera positivt för en telepatisk uppmaning att bege sig till en plats, varifrån de kunde hämtas i rymdskepp, för den händelse det skulle visa sig nödvändigt med en sådan aktion i större skala. Det finns individer som tidigare inte haft sådan erfarenhet, men likväl kunde det hända dem att de vaknade om natten med en stark impuls att titta ut eller rent av bege sig utomhus. Detta har beskrivits som en "övermäktig känsla" och en stark förnimmelse av att vara iakttagen. De lyder impulsen, och utan undantag får de då syn på ett av dessa "tefat" eller rymdskepp på nära håll.

Observationer av fysisk art företages med hjälp av samma instrument som av den psykiska, varvid registreringsskivor spelar en avgörande roll. Magnetiska förhållanden bl.a. onormala magnetiska företeelser studeras, vidare atmosfärisk strålning till följd av bombexplosioner, rubbningar i magnetiska fält och många andra saker som våra vetenskapsmän ännu inte känner till.

Onormala förhållanden i vår atmosfär, vilka förorsakas av kärnstrålning, observeras också noga av "tefaten". Dessa företeelser har ofta så kraftiga verkningar att de kan få flygplan att sprängas. Det har talats en hel del om fall då flygplan har varit tvungna att flyga undan för "tefat". Somliga vill i detta se bevis för fientliga aktioner. Sanningen är den motsatta. Våra rymdvänner sänder nämligen ut skepp för att undersöka vissa områden och håller sig ibland svävande över sådana platser och förhindrar att oförsiktiga flygare från jorden kommer innanför den riskfyllda zonen och förstörs. Genom sin närvaro håller de alltså planen borta.

Våra flygkatastrofer skulle vara många fler till antalet, om det inte var för den ständigt närvarande hjälpen från våra bröder. De stannar ofta inom området tills faran neutraliserats, antingen av sig själv eller också till följd av deras ingripande.

Vi vet att all materia hålles ihop genom en kombination av de tre primära kraftfälten i naturen: det termiska, det elektriska och det magnetiska. Denna kombination är karaktäristisk för vad vi kallar molekylarstrukturen.

Vi vet att det finns olika regioner med reducerad sammanhållande kraft som vår planet är behäftad med. Råkar man in i en sådan region med reducerad sammanhållande kraft, då kan det hända att flygplanet inte har tillräckligt stor hållbarhet och helt enkelt faller isär.

Dessa regioner är cirkelformiga enligt våra rymdvänner, är c:a 300 meter i diameter och sträcker sig ganska långt uppåt. Vissa regioner har alltid en reducerad sammanhållande kraft och är i ständig rörelse, försvinner eller uppkommer genom olika atmosfäriska förändringar och bevakas noga av våra rymdvänner för att vi inte skall behöva råka illa ut.

Det finns krafter i rörelse som våra vetenskapsmän inte känner till och våra vänner i universum vill lära oss hur vi skall kunna bygga våra färdmedel för fortsatta färder inom vårt planetsystem utan att vi utsätter oss för stora risker.

(forts.nästa nr)

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättad och i utdrag återgiven av Gulli Bergvall (forts.)

Expeditionen återvände till Asmah, där de slog läger under ett stort banianträd. Efter ett par dagar återförenades de där med den kamrat de från början lämnat kvar i Potal för att han skulle göra iakttagelser. Han berättade nu, att han hade samtalat med Emil till framemot klockan 4 den dag expeditionen nått Asmah. Just vid den tiden hade Emils kropp blivit helt inaktiv. Han vilade på en bädd som om han sov. Kroppen hade förblivit i detta tillstånd till ungefär kl. 7 på kvällen, då den börjat bli alltmer otydlig för att snart helt försvinna. Det var vid exakt samma tid, som Emil helt plötsligt befunnit sig i expeditionens nattkvarter i Asmah utan att han hade gått in genom dörren.

Emil besökte dem i lägret under banianträdet, och de ställde många frågor till honom. De var uppfyllda av tanken på döden och dess övervinande. Han undervisade dem och sa:

"Är Sanningen inte en enda och från samma källa? Är vi inte ett med den universella tankesubstansen, Gud? Är vi inte alla en enda familj? Är inte varje barn, varje människa, oavsett kast eller tro, en medlem av denna familj?

Ni frågar om vi tror att döden kan undvikas. Låt mig svara med Siddhas ord: 'Människokroppen liksom växternas och djurens kroppar, byggs upp ur den individuella cellen. Denna är en mikroskopisk enhet av kroppen. Genom en oändligt upprepad process av växande och delning uppstår ur den lilla cellenhetens kärna en fullständig människokropp uppbyggd av nästan otaliga miljoner celler. Dessa kroppsceller är specialiserade för vissa olika funktioner men har i det stora hela kvar de kännetecken, som utmärkte ursprungscellen. Denna kan betecknas som det besjälade livets fackelbärare. Den bär från släktled till släktled den latent Gudomselden - alla levande väsens vitalitet - i en obruten kedja, som sträcker sig tillbaka till den tid, då livet först uppträdde på vår planet.' Den individuella cellen äger den obegränsade ungdomens egenskap. Men hur är det med de gruppceller som kallas kroppen? Gruppcellerna uppstod ur ursprungscellen, som bibehöll sina kännetecken, av vilka ett är livets latent eld eller den eviga ungdomen. Gruppcellerna eller kroppen fungerar som väktare av den individuella cellen, bara under den korta tidrymd av livet så som ni känner det nu.

Våra äldsta lärare mottog på inspirativ väg Sanningen om den fundamentala enheten i livsreaktionerna hos växter och djur. Vi kan föreställa oss hur dessa lärare under ett väldigt banianträd talade till sina lärjungar så här: 'Se på detta jätteträd. De vitala processer som försiggår i vår broder trädet och i oss själva är av fundamentalt samma slag. Se på löven och knopparna på grenspetsarna av det äldsta banianträd - så unga de är, unga som det frö ur vilket jätten en gång sköt upp. Eftersom växtens livsreaktioner liknar människans kan vi förvisso dra nytta av växtens erfarenhet. Löven och knopparna på grenspetsarna är lika unga som fröet. Och lika litet som de behöver människokroppens celler förlora sin vitalitet och dö. Också de kan växa och förbli unga som äggcellen eller ursprungscellen själv. Sannerligen, det finns inget skäl, varför kroppen inte skulle förbli lika ung och vital som det vitala frö, varur den uppstod. Det väldiga banianträdet - en symbol för det eviga livet - dör inte utom genom olyckshändelse. Det finns ingen naturlag om förfall, ingen åldrandeprocess inom banianträdet, som kan inverka menligt på den vitala energin i dess celler. Detsamma gäller om den gudomliga mänskliga formen. Det finns ingen naturlag om människans bortvisande och död. Ingen oundviklig åldrandeprocess pågår inom hennes kropp eller gruppceller - ingenting som gradvis kan

förlama individen. Döden är alltså en olycka som kan undvikas. Sjukdom är framför allt ohälsa, frånvaro av hälsa eller Santi - andens underbara, glada frid återspeglad till kroppen genom tänkandet. Det bortvisnande med åren, som är människans erfarenhet är bara ett uttryck för hennes okunnighet om orsaken - vissa sjukliga tillstånd i tankeliv och kropp. Till och med olyckshändelser kan förebyggas genom en lämplig mental inställning. Så säger Siddha: 'Kroppens spänst kan bevaras, så att den med lätthet kan motstå infektioner och smitta.' Siddha kan ta in baciller utan att alls bli sjuk.

Kom ihåg, att ungdom är Guds frö av kärlek, inplanterat i den gudomliga mänskliga formen. Ungdom är verkligen något gudomligt i människan; ungdom är det andliga livet - det sköna livet. Endast livet lever och älskar - det enda eviga livet. Åldrandet är oändligt, dödligt, fult, överkligt. Tankar av fruktan, smärta och grämlse skapar den fulhet som kallas ålderdom. Tankar av glädje och kärlek skapar den skönhet som kallas ungdom. Ålder är bara ett skal, som innesluter verklighetens ädelsten, ungdomens klenod.

Försök uppnå ett barnets medvetande. Visualisera det inre Gudomliga barnet. Innan ni somnar, säger ni till ert medvetande: 'Jag förstår nu att det inom mig finns en andlig glädjekropp, evigt ung, evigt vacker. Jag har andlig intelligens, jag har ögon, näsa, mun, hud - det Gudomliga barnets kropp som nu, i kväll, är fullkomligt.' Upprepa denna försäkran och meditera över den, medan ni stilla faller i sömn. När ni stiger upp på morgonen, säger ni högt till er själva: 'Ser du, kära (och ni nämner ert namn), det finns en gudomlig alkemist i ditt inre.' Genom den andliga kraften i dessa försäkringar sker under natten en förvandling och utveckling inifrån. Anden genomtränger den andliga kroppen och fyller det andliga templet. Den inre alkemisten lösgör döda och förbrukade celler och får den nya hudens skimmer att framträda i skönhet. Ungdomens ande är i mitt tempel - den gudomliga mänskliga formen, och allt är väl. Aum Santi! Santi! Santi! (Frid, Frid, Frid!)

Lär er att le på barnets rena sätt. Ett leende från själen är andlig avspänning. Ett sant leende är något av äkta skönhet, ett konstverk av den 'Inre odödlige härskaren'. Det är bra att försäkra: 'Jag sänder vänliga tankar till hela världen. Må all världen bli lycklig och välsignad.' Försäkra innan ni tar upp dagens arbete: 'I mig finns en fullkomlig form - den gudomliga formen. Jag är redan nu allt vad jag önskar vara. Jag visualiserar dagligen mitt sköna väsen, tills jag uttrycker det. Jag är ett Gudomligt barn, allt vad jag behöver nu och för evigt det får jag.'

Lär er att genomtränga er själva. Försäkra: 'Oändlig kärlek fyller mitt sinne och genomtränger min kropp med sitt fullkomliga liv.' Gör allt ljust och vackert omkring er. Odlå humorns ande. Gläd er åt solskenet. Ni förstår att jag citerar ur Siddhas lära. Det är de äldsta kända lärarna, och deras lära är tusentals år äldre än all historia. De gick omkring och undervisade folket långt innan människan hade lärt sig den enklaste civilisation. Det är ur deras lära som härskarnas system uppkom. Men dessa härskare frångick snart insikten om att Gud uttrycker sig genom dem. De trodde det var de själva, det personliga, som utförde verket. De förlorade det andliga ur sikte och tog fram det personliga eller materiella och glömde att allt kommer från en enda källa - Gud. Dessa härskares personliga idéer gav upphov till de stora skiljaktigheterna i tro och tänkesätt. Detta är vår uppfattning om Babels torn. Siddha har genom tidsåldrarna bevarat den sanna läran om den inspirativa metoden - att Gud uttrycker sig genom mänskligheten och genom allt skapat.

Siddha förstår att Gud är Allt - att Gud manifesterar sig i Allt. De har aldrig frångått denna lära. Sålunda har de bevarat den stora fundamentala Sanningen."

Från sitt kvarter i Asmah gjorde amerikanerna utfärder åt olika håll, bl.a. till en by med ett märkligt tempel - Tystnadens tempel eller Templet som inte byggts av händer. Detta sades vara ungefär sex tusen år gammalt, var mycket vackert, byggt av vit marmor som aldrig behövde repareras. Om ett stycke av materialet bröts loss, ersattes det av sig självt, vilket forskarna själva kunde konstatera. Emil sa:

"Detta kallas Tystnadens tempel, Kraftens plats. Tystnad är kraft, för när vi i tanken når tystnadens rum har vi nått platsen för kraften - där allt är ett - en kraft - Gud! 'Varen stilla och vet att jag är Gud.' Splitttrad kraft är ljud. Koncentrerad kraft är tystnad. När vi genom koncentration har fört all vår kraft till en punkt av styrka, har vi nått kontakt med Gud i tystnaden, är ett med honom och därför ett med all kraft. Totta är människans arvedel. 'Jag och Fadern är ett.' Det finns bara ett sätt att bli ett med Guds kraft och det är genom att medvetet ta kontakt med Gud. Detta kan inte göras i det yttre, för Gud uppenbarar sig inifrån. 'Herren är i sitt heliga tempel, må hela jorden hålla tystnad inför Honom.' Bara när vi vänder oss från det yttre till tystnaden i det inre, kan vi hoppas nå medveten förening med Gud. Vi skall förstå att vi får använda Hans kraft, och då kommer vi också att använda den. Vi skall då veta att vi är ett med Hans kraft.

Det kan vara svårt i början att fatta, att Gud är den enda kraften, substansen och intelligensen. Men när människan verkligen inser Guds sanna natur och ger aktivt uttryck åt Honom, så kommer hon alltid att använda denna kraft. Hon kommer då att fatta, att hon alltid medvetet har kontakt med Hans kraft - när hon äter, går, andas eller utför det stora livsverk hon har framför sig. Människan har ännu inte lärt att göra några större Guds verk, för hon har inte fattat storheten i Guds kraft och har inte vetat att hon får använda den kraften.

Gud hör oss inte för vårt myckna talandes skull. Vi måste söka Gud genom den inre Kristus, den osynliga förbindelsen inom oss. När Fadern i det inre åkallas i Ande och Sanning, så lyssnar Han till den själen. Och den som når Fadern i det fördolda, skall känna kraften flöda igenom sig. Hur ofta talade inte Jesus om denna individuella kontakt med Fadern. Se, hur han ständigt höll sig i medveten förbindelse med Gud i det inre. Se, hur han talade med honom, som om han var personligen närvarande. Se, hur full av kraft denna inre förbindelse gjorde honom. Han visste att Gud inte talar i elden, i jordbävningen eller stormen utan i den stilla, låga rösten - den stilla, låga rösten djupt inne i vår egen själ."

(Forts. i nästa nr)